

Ada-Mihaela Calciu

AM VĂZUT RAIUL

**Mărturia unei femei care a stat
trei săptămâni în moarte clinică**

Ediția a patra, revăzută și adăugită

Ediție îngrijită de Danion Vasile

Carte apărută cu binecuvântarea
Înalt Preasfințitului Arhiepiscop
Justinian Chira
al Episcopiei Maramureșului
și Sătmarului

Editura Areopag
București, 2016

Prefață:

O invitație la reflecție.....5

Prefață la ediția a doua:

„Tumbe de bucurie” 9

Mai fericit este a da decât a lua.....16

Început de poveste.....17

Familia ca zestre21

O școală recunoscută în lume 29

Sfârșitul singurătății 34

Tânăr medic generalist la Găești 40

Modernă și lucitoare.....47

Accidentul..... 54

Dumnezeu lucrează prin oameni..... 58

Căci în RAI multe lăcașuri sunt... 64

Întoarcerea..... 69

Un an de sport de performanță

în două dimensiuni.....75

Casa Umbrelor și cucuveaua

din pervaz80

Revenirea din Franța 87

Refacerea sufletească.....	92
Lângă părintele meu, Adrian	98
Fundația creștină Antim Ivireanul	111
Credință superficială și superstiții.....	118
Floarea prieteniei.....	124
Tortul de pe 4 martie	130
„Samarineanul milostiv” – cum a decis Dumnezeu să fiu un altfel de doctor.....	133
Gânduri răzlețe	138
De ce iubesc atât de mult primăvara	150
În loc de postfață	155

Anexe la ediția a patra:

Răstignire.....	156
Părintele Adrian Făgețeanu – duhovnicul iubirii	157
Cuvinte pentru suflet de la Părintele Adrian Făgețeanu	173
Nota editorului	189

Mai fericit este a da decât a lua

Respect pentru oameni și cărți

Numele meu este ADA. Într-o seară, în curtea Mănăstirii Antim, m-am apropiat de părintele Adrian Făgețeanu, pentru o binecuvântare. Și dumnealui, deși mă știa foarte bine, m-a întrebat:

– Știi cum te cheamă?

– Da, părinte. ADA.

– Greșit! – răspunde părintele cu fermitate bineștiută. Și, pentru că răspunsul meu nu venea, întrucât nu aveam nimic în minte, părintele a continuat pe un ton apăsător:

– Pe dumneata... te cheamă A... liniuță... da, A-da, adică A DA.

– Adică... ce să dau, părinte?

– Adică, A DĂRUI, căci A DA este mai fericit decât a lua. Acesta este numele dumneavoastră, doamnă Ada.

– Și ce trebuie să dăruiesc eu, părinte?

Mă gândeam că părintele mă va pune să fac ceva concret, eu fiind o persoană foarte concretă... ca de pildă, să adun haine, zahăr, ulei, pentru cine știe ce situație ivită, de care eu nu știam.

– A da înseamnă să dăruiești... *IUBIRE*, mi-a răspuns marele duhovnic. Și s-a îndreptat către altcineva.

Început de poveste

Când oamenii se întâlnesc, este normal să se prezinte. Mă numesc Ada-Mihaela Calciu. Legat de numele meu de familie, nu am nicio legătură cu părintele Calciu-Dumitreasa – deși mi-ar fi plăcut asta. Este pur și simplu numele pe care îl am după soțul meu, Viorel-Vasile Calciu.

Legat de prenumele meu, Ada-Mihaela, ca orice om, am și eu o mică poveste. Părinții mei, Ioan și Elena, s-au iubit foarte mult și vreme îndelungată nu au putut avea copii, deși își doreau foarte mulți copii și ar fi avut și posibilitatea materială să-i crească.

La mulți ani de la cununie, am apărut, totuși, eu. Mama, în cele nouă luni de sarcină, își făcuse o lungă listă de nume, așa cum probabil face fiecare mămică fericită când își așteaptă primul copil, mult dorit. Pentru că pe linia străbunicilor mei materni exista și o sorginte arăbească, mama își pregătise o listă specială, ce conținea în majoritate nume arabe. Tata era atât de fericit că va avea un copil, în cât orice nume era foarte potrivit pentru mine. Pe vremea aceea nu existau ecografii și părinții nu aflau sexul copilului de-

cât în momentul nașterii lui, așa că lista rămânea deschisă până apărea copilul. Poate că era chiar mai frumos să nu știi decât în momentul nașterii dacă a venit pe lume o fetiță sau un băiețel.

Deși sarcina a decurs normal, nașterea a fost foarte dificilă pentru mama, cu multe complicații, dintre care unele chirurgicale, dacă mă gândesc la peritonita și hemoragia avute de ea. Din această cauză, după venirea mea pe lume mama a stat mult timp la pat. Mama, izolată într-o rezervă din cauza stării de sănătate, i-a transmis tatălui meu ce nume a ales în final pentru fiica lor.

Însă tata, foarte emoționat că are fată (el își dorise în mod special o fetiță), bulversat de bucuria evenimentului, s-a dus mai întâi să-și cinstească un coleg, că așa se făcea pe vremea aceea, și nu a mai ținut minte numele spus de mama. Puțin amețit, s-a reîntors la geamul rezervei de spital, să audă încă o dată numele. Dar uite că tata nu reținea numele, era ceva complicat, arăbesc, turcesc, mama știa ce fel de nume era. Cum starea mamei era critică și se simțea epuizată, în final, a renunțat la nume, lăsând pe seama soțului această problemă.

Așa că tatăl meu a rămas să se sfătuiască cu colegul de serviciu cu care, de

fapt, nu avea prea mare apropiere. Din tot ce-i spusese mama mea îi rămăsese în minte ceva asemănător cu ADA. Cei doi colegi au hotărât că este un nume frumos. La sfârșitul întâlnirii, colegul îi zice tatei: „Dar numele meu nu-l pui, că doar am fost alături de tine în aceste momente importante?” Și tata, privindu-l recunoscător pe colegul său, Mihail, a adăugat la numele meu și Mihaela. Așa am ajuns să mă numesc Ada-Mihaela.

Crescând și aflând povestea numelui meu, mă amuzam împreună cu tata și mama de acest episod, fiind totodată și foarte mândră de faptul că purtam un nume așa de rar. Și, ca să accentuez frumusețea acestui prenume – Ada –, niciodată nu mă prezentam și cu cel de-al doilea, Mihaela, considerând la vremea aceea că este prea banal.

Adevărata importanță a numelui aveam să o înțeleg însă cu mult mai târziu, odată cu intrarea mea în Biserică, această înțelegere făcându-mă să mă re poziționez față de întregul meu prenume și să cred că numele pe care un om îl poartă este foarte semnificativ pentru el în iconomia mântuirii lui, dincolo de sonoritate sau unicitate.

Când am aflat cine a fost Arhanghelul Mihail și ce rol a avut după căderea cetei

îngerești, conduse de frumosul și preainteligentul Lucifer, prin îndemnul: „Să stăm drepti, să luăm aminte”, și nu oricum, ci cu sabia în mână, am rămas uimită. Mi-am dat seama că numele acesta mă reprezintă foarte bine, ca fire și structură eu fiind mai degrabă o luptătoare decât o contemplativă.

Într-o seară, aflându-mă în curtea Mănăstirii Antim, m-am apropiat de părintele Adrian pentru o binecuvântare. Și dumnealui, deși mă știa foarte bine de ceva vreme, m-a întrebat:

– Știi cum te cheamă?

– Da, părinte. ADA.

– Greșit! – răspunde părintele cu fermitate. Și, pentru că răspunsul meu nu venea, întrucât nu aveam nimic în minte, căci mă blocase întrebarea neașteptată, părintele a continuat pe un ton apăsător:

– Pe dumneata... te cheamă A... liniuță... da, A-da, adică *a da*.

– Adică ce să dau, părinte?

– Adică A DĂRUI, căci A DA este mai fericit decât a lua. Acesta este numele dumneavoastră, doamnă Ada, doamnă Ada-Mihaela.

Familia ca zestre

Despre vârsta mea, nu știu cum să vă spun, dar am mai multe vârste. După anul nașterii, 1957, aș cam avea 55 de ani. Însă, ceva este foarte curios, de când am avut accidentul care mi-a marcat viața, în anul 1992, indiferent de trecerea anilor, emoțional eu mă simt tot de 35 de ani. Uneori chiar mă gândesc: când voi avea 80 de ani, să zicem, tot de 35 mă voi simți? Dar asta nu e tot: de la data accidentului, a început o nouă numerotare, așa încât în anul 2012 aș avea.... 20 de ani. Sper să nu mă trezesc cu vârstele mele internată la psihiatrie... Acum să nu credeți că eu nu sunt conștientă de vârsta mea din buletin, însă, lăuntric, scurgerea timpului sufletesc se derulează pentru mine după aceste trei coordonate. Când mă dor oasele, am sigur 55 de ani, când mă joc și sunt prietena copiilor, clar sunt foarte tânără. Dar, dincolo de aceasta, ceea ce mă reprezintă cel mai bine este oprirea timpului la vârsta de 35 de ani, vârsta celui mai dramatic moment al vieții mele, care mi-a adus multă suferință, dar care, paradoxal, mi-a deschis ușa către o mare bucurie, o nouă viață.

În ceea ce privește ziua de naștere, 27 iulie, nu știu dacă are vreo legătură faptul că eu, fiind medic, am ca ocrotitor tot un medic, pe Sfântul Mare Mucenic Pantelimon, un sfânt mult pătimitor... Aici aș dori să fac o paranteză, chiar dacă poate mă repet, și să mă refer la cât de important mi se pare, acum, ca părinții să dea copilului lor un nume de sfânt și, dacă se poate, chiar numele sfântului din ziua de naștere a copilului. Cel puțin eu am înțeles acest lucru anul trecut, când am intrat în Mănăstirea Schitu Măgureanu de lângă grădina Cișmigiu, după îndelungi încercări de a desluși cam pe unde ar fi intrarea – trebuie să precizez un detaliu semnificativ: după accident, eu văd în două dimensiuni, nu în trei, cum este normal. Așa cum Dumnezeu le știe rânduie pe toate, era în preajma zilei de 27 iulie, ziua mea de naștere, și am intrat în mănăstire, unde m-a întâmpinat cu zâmbetul pe buze o măicuță. Din câte mi-am putut da seama, se făceau pregătiri pentru hram. Am întrebat-o atunci ce hram avea mănăstirea și răspunsul a venit ca o imensă bucurie și luminare: Sfântul Mare Mucenic Pantelimon. Umblasem mult prin București în căutarea unei biserici cu acest hram și... se afla la doi pași de casa mea! Mai mult, biserica Sfântul Ilie Gorgani

(unde obișnuiesc să merg la sfintele slujbe chiar din timpul vieții părintelui Adrian, care, știindu-mi neputința, mi-a permis ca, atunci când nu pot ajunge la dumealui, să îl am duhovnic pe părintele Emanoil Băbuș) intra în reparații, ceea ce, la dezorientarea mea, devenea o mare și îndelungă încercare... Dar, cum Dumnezeu ne iubește necondiționat pe toți deopotrivă și nu ne lasă a cădea în deznădejde (doar că noi nu înțelegem acest adevăr), mi-a îndreptat pașii spre acest loc de tihnă și reculegere.

De multe ori vorbesc cu soțul meu, care este medic ginecolog-obstetrician, despre cât de însemnat este să îți botezi copilul cu numele unui sfânt. Când ajută la venirea pe lume a unui copil într-o zi mare, soțul meu întotdeauna întreabă: „Dar nu puneți și numele sfântului de azi?” Însă cu tristețe constată, nu de puține ori, că oamenii evită nume precum Vasile, Gheorghe, Dimitrie, Parascheva, Elena, Pavel și chiar Nicolae... Dacă nici măcar numele Sfântului Nicolae, atât de așteptat de copii, dar și de noi, adulții, nu ne mai sensibilizează...

Ca profesie, după cum am mai spus, sunt medic, unicul din familia mea. Tatăl meu a fost inginer petrolist și a lucrat în comerțul exterior, ocupând mereu funcții

Înalte. Provenea dintr-o familie săracă: pe linie paternă bunica era analfabetă, iar bunicul a murit când tata avea zece ani. Deși era o femeie simplă, bunica i-a spus tatălui meu că singura lui șansă de a reuși în viață este să învețe și să fie un om serios. Ceea ce tatăl meu a și făcut și a reușit, fiind recunoscut ca un profesionist în munca sa.

Tatăl meu a plecat peste tot, pentru că era printre puținii specialiști în petrol. Și, fiindcă eu eram un copil dorit, a spus că nu pleacă din țară decât cu fetița lui. Și a primit aprobare de la Ceaușescu, sau cine-o fi fost pe vremea aceea, să plece cu mine. Nu a plecat ca securist, a plecat ca specialist în domeniul lui. Din iubire față de mine, le-a pus această condiție. Cum era nevoie de el, m-a cărat după el. Și cărându-mă după el, așa am putut să văd multe țări. Și am plecat pe la vreo 12-13 ani, nu mai știu câți ani, nici nu mai am pe cine întreba.

Datorită profesiei tatălui meu, noi am locuit multă vreme în străinătate, am avut parte de un mediu prosper și de oportunități pe care mulți copii din vremea aceea nu le aveau. Cu toate acestea, tata mi-a insuflat dorința de a învăța, de a respecta munca și de a fi prietenoasă cu toți oamenii, indiferent de poziția lor socială,

de a împărți cu ceilalți din ceea ce am. Tot de la tatăl meu am învățat să perseverez, chiar și atunci când am pierdut, când am eșuat, când am ratat, și să o iau de la capăt. Toate acestea m-au ajutat foarte mult după accident.

Mama mea a fost inginer geolog. Ea provenea dintr-o familie înstărită. Făcuse pensionul, primise o educație aleasă și fusese înconjurată de foarte multă dragoste în familie. A fost o persoană delicată, avea un cult pentru frumos, pentru flori, tablouri, pentru tot ce înseamnă estetică. Și a căutat să-mi imprime și mie această dorință de a mă înconjura și de a mă bucura de tot ceea ce înseamnă frumos. Această bucurie, de a mă entuziasma în fața unei flori, a unui ghiocel, a unei buburuze, a unei păsări, fie ea chiar cioară, au rămas imprimate în mine și m-au ajutat, de asemenea, foarte mult după accident, ca niște resurse sufletești pe calea vindecării.

Astăzi, văd că oamenii nu mai știu să se bucure de lucrurile simple ale vieții; nouă ne lipsește această educație a minții și a inimii, această înțelegere că bucuriile mici nu sunt mici, că lucruri care par mărunte sunt, de fapt, mari. Noi așteptăm să se întâmple în viața noastră evenimente spectaculoase, care să ne facă fericiți, și